

til en resolution, som i det væsentlige gentog de tidligere resolutioner om emnet; kun ville udvalget nu komme til at bestå indtil videre, uden tidsbegrænsning. Dets arbejdsområde ville forblive uforandret, hvilket var ønsket bl. a. fra nordisk side.

Beretningen blev drøftet i det politiske ad hoc udvalg den 13.—19. oktober 1949. Under debatten fremhævedes det af de østeuropæiske stater (med undtagelse af Jugoslavien), at udvalget var ulovligt, og at man derfor ville stemme imod den foreslåede resolution. Fra majoritetens side blev det med Amerika som ordfører stærkt fremhævet, at der ikke kunne herske nogen tvivl om, at interimsudvalget som et hjælpeorgan for plenarforsamlingen var lovligt, og at det havde vist sig nødvendigt, særlig under hensyn til det manglende samarbejde i sikkerhedsrådet, at have et permanent organ, i hvilket alle de spørgsmål, som plenarforsamlingen havde ret til at beskæftige sig med, kunne drøftes, efterhånden som det var påkrævet, uden at man behøvede at indkalde selve forsamlingen. Det blev erkendt, at interimsudvalget ikke havde udført det arbejde, som man havde håbet; men det skyldtes for en stor del, at det i 1948 kun havde været virksomt i perioden mellem første og anden del af forsamlingen, hvorfor man i den foreslåede resolution havde bestemt, at interimsudvalget burde kunne arbejde også under ekstraordinære forsamlinger. Endelig mente man, at de to år, der var gået, var et for kort tidsrum til at bedømme udvalgets nytte og værdi, hvorfor man foreslog, at udvalget skulle fungere i en ubestemt periode, dog således at plenarforsamlingen på et hvilket som helst tidspunkt, hvor den måtte finde det rimeligt, ved resolution kunne ophæve interimsudvalget.

Ad hoc udvalget drøftede endvidere muligheden af nærmere at definere interimsudvalgets beføjelser, idet man derved muligvis kunne få de østeuropæiske lande til at deltage i udvalgets arbejde, da deres manglende deltagelse i dette i betydelig grad for-

mindskede udvalgets værdi. Venezuela fremsatte forslag til en resolution om nedsættelse af en underkomité til undersøgelse af dette spørgsmål, men da forslaget stødte på sovjet-russisk modstand, blev det efter nogen debat trukket tilbage. Man sluttede med at godkende det af interimsudvalget fremsatte resolutionsforslag med 41 stemmer mod 6.

Spørgsmålet om interimsudvalgets forlængelse blev behandlet i plenarforsamlingen den 21. november 1949. Debatten var ret kort. Den indledtes af De Forenede Staters repræsentant, som udtalte håbet om, at forsamlingen ville forlænge udvalget som et eksperiment, men for en ubestemt periode. Tyrkiets repræsentant gjorde herefter rede for bevæggrundene til, at hans delegation havde fremsat det resolutionsudkast, som blev forelagt forsamlingen af udvalget, og anførte, at man ikke havde fundet det hensigtsmæssigt på det nuværende tidspunkt at forandre udvalgets mandat.

På østblokkens vegne talte Polen og Sovjetunionen, der begge som ved tidligere lejligheder fremhævede, at interimsudvalget var oprettet i strid med pagten og på ulovlig måde gjorde indgreb i sikkerhedsrådets beføjelser. Begge lande ville derfor stemme imod resolutionen og, såfremt den vedtoges, fortsat afholde sig fra at deltage i interimsudvalgets arbejde.

Ved den endelige afstemning vedtoges resolutionen med 45 stemmer mod 5, medens 4 afholdt sig fra at stemme.

8. De Forenede Nationers vagtstyrke og liste over observatører.

Spørgsmålet om De Forenede Nationers vagtstyrke kom til behandling i det politiske ad hoc udvalg i dagene 25.—28. oktober 1949 og gav anledning til udtalelser fra størstedelen af medlemsstaterne. Debatten indledtes med en udtalelse af generalsekretæren vedrørende den af det særlige udvalg afgivne beretning.*) Han fremhævede, at der var tale om en ændret udformning af hans oprindelige plan, og at vagtstyrken, der kun

*) Se beretn. 3. saml. 2. del, s. 4.